

Danmark.

De Afsløringen af Dalgas-Statuen.

Tale af Ludvig Schrøder.

3 Mæret 1899 omfattede de udprægede Jorder i Nørrejylland omtrent 80 Kvadratkilometer eller over en Tredjedel af Danmarks største Landsdel. Nu omfatter de næppe 70 Kvadratkilometer.

Hvad der er indbundet for Dyrningen, se i de to første temmelig nær til Høns og Volland-Falsters Stift.

De gode Kornpriser i Aarene omkring 1899 og de ved denne Tid og senere af alle Landbeboere og Jernbaner har bragt til denne store Landvindning. Men for en stor Del af disse den danske Hedeafdeling og da fornemmelig dets Stifter, Enrico Magnus Dalgas.

Hvad han og hans nære Ven, G. Morville, havde talt om paa deres Vandring i Heden og efter Aarene 1864 søgte at sætte i Værk ved Hedeafdelingen var nærmest at sætte Heden sine gamle Støttepæle. Tilværelsen af Jern, Husdyrens Vid, østlig Høgt, Vaadeild og Vestensidens Magt havde delagt dem; men der var hist og her Rodkudskede og mellem Ungtøppene enkelte Eggerer, som fortalte om fornufts Herligbed. Der maatte kunne opstilles Støttepæle paa nu. Statens gamle Plantager og Mervilles Plantager ved Viborg i de Vestre herpaa.

Det danske Hedeafdelings blev stiftet her i Aarhus, og Dalgas blev dets Leder. Men han mødte Mistro hos Beboerne af de skovløse Egne, naar han talte til dem om at plante. Derimod mødte han stærke Ønsker hos dem om at saa Vand fra Halsbæne til deres tørre Enge og Mergel til Dyrdyrningen af Hedejorder.

Saa tog han raft fad paa at løse disse Opgaaver ved Gravningen af Vandingskanaler, Anbringningen af Mergelgravene og Lettelser af Afdragene til at saa Mergel ført til de Egne, hvor den fattedes.

Naar han ved at imødekomme Befolkningens Ønske havde bundet dens Tillid, saa befattede han den efterligere, da man opdagde, at han ikke havde mindste Fordel af sit Arbejde for Hedeboerne.

Hans Stilling ved Tilsynet med Amtsbetjente gav ham et jævnt Udseende og saa megen Fritid, at han kunde paatage sig det bestandig voksende Arbejde uden paa Hederne uden at tage Løn derfor. Ved at leve et meget nøjsomt Liv med sin Familie kunde han endog saa lidt tilovers, som han anbragte i Hedebeholdning, paa hvilke han kunde vise Vej til Forbedringer.

Det er denne selvforægtende Færd, der fremfor alt skaffede ham Tillid og Kærlighed hos Tusinder af Hedeboerne.

Hans Eksempel og hans Tale virkede paa Kammerater i Hæren, paa Godssejere, Købmænd og Fabrikantlignende saa vel som paa Gaardmand og Husmand. Den ene efter den anden fik selv en Plantage. De tan tæller i Hundredevis, maatte i Tusindervis, som tog Aktier i større eller mindre Planteforetagender.

Nu er det Plantingsareal, som Hedeafdelingen har med at gøre, lige saa stort som den Halvø.

Den Vist til at opstille Skov, som er vakt ved Hedeafdelingen, har sikret bidraget til, at Statens Plantingsareal paa Hede og Kist er ubetvibet til et endnu større Landomraade.

At lignende Betydning for det bedste Landbrug som den lettere Afdeling til at udnytte Aaen og Mergelgjellerne er den store Virksomhed for Anplantning og for Mosedyrningens Aen, som Hedeafdelingen ogsaa tog op under Dalgas's Ledelse.

Paa den nordiske Landbrugskongress i København 1888 holdt Dalgas Foredrag om Opdyrningen af Mose- og Kærjorder og blev derpaa stærkt opfordret til at tage den op paa Hedeafdelings Program. Han fik ogsaa en anden Opfordring — til at blive paa Kongressen, efter at Forhandlingen om Mosefagen var til Ende. Men dertil lod han sig ikke bevage. Han hastede over til Heden, hvor den Gerning laa, som havde hans Hjerte.

Aarhus-Borgerne ved, at de sjældent saa ham i deres Krebse eller paa Byens Gader. Var der noget Sted i Aarhus, hvor man saa ham, da var det paa den Straaning, hvor hans Statue nu er rejst. Over den gik hans Vej imellem Hjemmet, han havde opstaldt efter det Træ, der var hans bedste Medarbejder i Kampen mod Lungen (Montana), og Jernbanetogget, der stude fører ham ud paa den Dalplads, han havde valgt sig, efter at han baade i Trearstkrigen og i

1864 havde været med paa den blodige Dalplads.

Ved en Folketfest den 6. Juli i Hedeafdelings Jubilæumsaar udtalte Dalgas en varm Tale til alle dem, der som Medarbejdere og Støtter havde hjulpet til, at saa meget var naaet i de 25 Aar — ganske færdigt til H. Bontoppidan —, og derpaa sagde han, at det fremfor alt maatte huskes, at Hedeafdelingen ikke var fremmet ved Parbud, men ved frivilligt Arbejde, ved Overenskomster og ved Velvillie. „Den sidste er vist fra os, Hedeafdelings Leder; men den er ogsaa i lige saa fuldt Maal bleven Selskabets og Hedeafdelings Side, og det en af Hovedgrundene, hvorfor Hedeafdelingen har udviklet sig til noget anseeligt; thi det stærkeste her paa Jorden er hverken Pengemagten eller Bøjsøstærken; men det er Kærligheden til Hedeafdelingen og Kæften og til alt, hvad der er ret og godt.“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Naar nu Støret skal falde fra Dalgas's Billede, da skal det staa paa Pladsen, han saa mangen Gang lede over, naar han gik fra Hjemmet til sin Gerning, for at minde os og Efterfølgere om Støret, han under sin ihærdige og selvforægtende Færd har faaet Vækte til at udrette. Men det skal ogsaa minde os, hvad der var den bærende Kraft i hans Livsgerning — maatte det blive den bærende Kraft i flere og flere danske Mænds og Kvinders Gerning —: „Kærligheden til Hedeafdelingen og til Kæften og til alt, hvad der er ret og godt!“

Pastor Anton W. Jensen opholder sig fremdeles her i Sognet og prædiker til sine Tider i Hotellets store Sal, hiebt for en stor Menighed.

Foramlingshuset er endnu ikke bleven paabegyndt.

Paa Minister Ole Hansens Gaard.

„København Amtstidende's“ Landbrugs-Medarbejder har besøgt Landbrugsminister Ole Hansens Gaard og her skal meddeles følgende:

Da Ministerlisten var færdig, og der paa den stod: Gaardejer Ole Hansens, Bringstrup, Landbrugsminister — saa var det for Bondensanden Landet rundt en Glæde uden Vige. Det varke Jubel og Begjæring. Det var en Sejr for Sanden, at den nu endelig fik en af sine egne ind i Landets højeste Raad.

Men da den allerførste Begjæring var over, saa tom Dødsen. Man havde endt ved at tro paa, at det nu ogsaa var en virkelig Bondemand, der var bleven oplyst til Minister.

Der blev sagt, at det var en meget stor Gaard Landbrugsministeren ejede. Saadan en Mellemting mellem Proprietærgaard og en Herregaard. Og saa ejede han foruden denne Gaard paa Amt 3 Million. Der blev føjet til, at han havde stueret og taget forskellige Eksamener.

Nu skal det vilig indrømmes, at det er tilgivligt, om en Mand har en meget stor Gaard, og vi tilgiver ham det ogsaa, om han til hertilgjærende Hjælp i Kampen for Tilværelsen har en lille halv Million. Men træffer desuden i disse store Tider des værre saa saa faa adskillige Mand. Heller ikke anser vi det for nogen større Fejl, om en Mand har lidt og muligvis taget en eller anden Eksamener.

Nu skal det vilig indrømmes, at det er tilgivligt, om en Mand har en meget stor Gaard, og vi tilgiver ham det ogsaa, om han til hertilgjærende Hjælp i Kampen for Tilværelsen har en lille halv Million. Men træffer desuden i disse store Tider des værre saa saa faa adskillige Mand. Heller ikke anser vi det for nogen større Fejl, om en Mand har lidt og muligvis taget en eller anden Eksamener.

Men — alligevel. Det ene med det andet af den Slags var i den store, brede Landbefolkningens Øjne lige ved at tage Glansen af Ole Hansens.

Saa var han jo dog ikke rigtig en Bonde. Og netop en Bonde i dette Ord's fulde og bedste Forstand var det, man denne Gang vilde glæde sig over at se som Landbrugets Repræsentant paa Ministerlisten.

Aldrig, dugtig, begavet og oplyst maatte og skulde han være, men Bonde — ren og stor Bonde — skulde han ogsaa være. Ellers var Kronen ikke faldt paa dette Ministerliste.

Saaledes er — med Rette — den almindelige Landmands Antagelse. — Der er tre Hjerter fra Ringsted til Bringstrup.

Det er en dejlig Egn, og det er en Egn, til hvilke der knytter sig mange historiske Minde. Ikke langt fra Bringstrup ligger bl. a. Hjennelev, fra hvis Kirke de befæstede to Aarstue tæjser højt mod Sky. I denne mindre Egn er Ole Hansens født. Han er af god gammel Bondebolg saa langt tilbage, som Slægten kan følges.

Hans Fæder — en af den fjællendte Bondestands ledende, trofaste Demokrater — bød sidste Vinter —

— Efter en lille halv Times Afsked naar vi Bringstrup. Ministerens Gaard ligger ude paa Marken. Paa den af Gaardens Vange, vi først kommer til gaar der en ret anseelig Flod store og smaa Spin paa Rugstubbene, og ved Sagnet af den tænkte vi i dorte stille Sind:

Saa er det vist alligevel en meget stor Gaard, og med saadan et Svinehold kan der med Nutidens høje Svinpriser da ogsaa snart samles en lille halv Million. Det passer nok hvad Folk siger.

Dog — lad os meddele det straks: Landbrugsministerens Gaard er virkelig en ganske almindelig fælleslandst Bondegård. Der høret til den et Areal af høerten mere eller mindre end 66 Tdr. Land. Det er god Vermark, og den ligger samlet omkring Gaarden.

Ole Hansens fattede for en Snes Aar siden, straks efter, at han havde overtaget Ejendommen, Gaarden ud. Bygningerne er — set med jydsk Øjne — noget smaa, egentlig kun som til et godt Boelæstet her, men de er smukke og særdeles vel bekligholde. Størstedelen af Søden sættes i Stat uden for Gaarden, beskyttet af en saakaldt Statshøj. Foran Stuehuset ligger en stor og dejlig Have, i hvilken høert Træ er plantet af Ejeren selv.

Befolkningen bestaar af 15—20 Aar, 4—6 Heste og saa som sagt en stor Flod Spin. Aarerne har et stærkt Mallepræg, og Svinene, deriblandt flere Søer med Grise, er af fortrinlig kvalitet. Landraa og giver mange gode Drift, og der arbejdes en Mængde Korn paa den umærkede Jord.

For øvrigt staa alt i denne Gaard som i enhver anden velværende og fornuftig stillet Bondegård. Der er i ingen Henseende vendt op og ned paa

noget, fordi Ejeren er bleven Minister. Både Ministeren og hans Familie taaler saa umærket dette Stød. Det svimler ikke for nogen af dem.

Hans Familiens yngste Barn, en raft og opvakt Dreng paa tolv Aar, lider fremdeles arligt i Landbruget, som er hans Øst. Den Dag, vi er der, har han sammen med Gaardens Folk bundet Reg fra Morgenstunden af. Han arbejder for Timebetaling og holder nøje Regnskab med Timerne. Hver Lørdag Aften gør han op med Landbrugsministeren. Endnu har han ikke forlangt Lønforhøjelse, stont han godt ved, at hans Husbonde Stilling er betydelig forbedret. Hans sølger nemlig allerede saa smaat med i Politit, og det interesserer ham ikke meget at se, hvad „Klods-Hans“ siger om Ole Hansens.

„Klods-Hans“ sagde for Resten forleden Dag, at Landbrugsministerens Indlingsang var den gamle betydende: „Lange rof har jeg Landbrug været.“

Saa rent gal efter at stude Bonden af sig er — som man vil kunne forstaa af foranstaaende — Ole Hansens ikke. Forrige Mandag var hans Rædvarelse i Ministeriet ikke uden for sig. For man saa, at Ole Hansens hængav sig til fornemme Spekulationer over sin nye Værdighed? Nej, han satte sig ganske rolig paa sin Rejemattine og læste de Dagbøger. Hvilket var meget fornuftigt gjort af det arbejdende Landbrugs højeste Repræsentant. Næste Dag rejste han ind i Ministeriet og varetog sin Gerning der.

En Dag, da han ogsaa var hjemme, gik han og haidede Brede Aarerne. Under Arbejdet kom der en Mand fra Egnen. Han saa forbaudet paa Landbrugsministeren og udbrødte sin Følelse i følgende raste Ord: „Det la' jeg inte for, aa, et du gider nu Ole Hansens!“

Under interessante og fornøjelige Samtaler var vi tilbragt Eftermiddagen og Aftenen sammen med Ministeren og hans Familie.

Tidlig næste Morgen lærer vi atter til Ringsted. Ministeren for igen at at rejse til København, vi for at rejse hjem.

Da vi tager Afled med den efterværdige og ærkefrie Familie, er Hans allerede paa Venene, og han staaer paa til at gaa ud for at binde Reg. Det energiske Udbrud i hans Ansigt spaaer, at han den Dag agter at naa mere end en Normaldags Timeantal.

Den god 30 Aar gamle Pige var Husbolderter paa Ministeriet; men hvorledes Ulften er opfaaet, tides ikke, dog antages det, at hun selv har været Skyld i sin Død ved at helde Petroleum paa Komfuret. Der maatte have været Snister berinde, som har antændt den lefselige Vædste, og før hun har funnet tilfælde Hjalp fra Mejeriet, hvor Mejeribestyrer Gadeberg og to Medhjælperer var tilstede, var Klæderne og Huden fuldstændig brændt af hende.

I Mejeriet, som ligger i den modsatte Ende af Bygningen, men hvorfra der fører en Dør ind til Bedoelseslejligheden, vidste man intel, for Al. godt 10½ en Rabo tom løbende og gjorde Anstrig. Da man kom ud, sad den ulyttelige paa Trappen uden for Døren helt blottet for Klædningsstykker; alt var brændt paa hende udtagen Korfestangerne. Høle Huden sad i et bundstøbt Saar, og Hænder og Ansigt var særlig stærkt forbrændt.

Øjeblikkelig blev der telegraferet efter Læge Dr. Hansen i Haderslev. Endvidere forsøgte man imens at lindre den ulytteliges pinefulde Smerter ved at frøs Kartoffelmel paa Brandstaaerne.

Der blev ligeledes sendt Bud efter Præsten, som kom og berettede Pigen, der hele Tiden trods de ulidelige Smerter var ved fuld Samling.

Da Lægen kom, gav han Ordre til at føre hende paa Sogehuset; men paa Vejen døde hun.

Den afbøde faar af sin Husbonde en særdeles rofende Omtale for Dydighed, Flid og Paapasselighed.

Katrine Nikolajsen's Forældre er bøde. Hennes nærmeste Slægtning, en Søster, er gift med Gaardejer Hansens i Korup ved Rastved i Tønder Amt, hvis Ejendom forrige Søndag Aften nebbbrændte fuldstændig som Folge af Lynnedslag.

Smed Kas mus Hansens fra Dybbøl, der er bleven udbøit med 3 Ugers V